

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: Mgr. J. K.**, zastoupený Mgr. Tadeuszem Zientkem, advokátem se sídlem Trocnovská 2a, Ostrava - Přívoz, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2009, č. j. 952/2008-160-SPR/5, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009, č. j. 2 Ca 4/2009 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č. j. 2 Ca 4/2009 – 17, bylo zastaveno řízení o žalobě podané žalobcem (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 20. 1. 2009, č. j. 952/2008-160-SPR/5; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 10. 2008, č. j. MHMP/614189/2008-Kar. Důvodem pro zastavení řízení městským soudem ve shora uvedené věci bylo nezaplacení soudního poplatku.

Při podání žaloby žalobce nezaplatil soudní poplatek za žalobu ve věcech správního soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu, který dle sazebníku poplatků obsaženého v příloze k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), činí 2000 Kč [položka 14a, bod 2. písm. a)]. Vzhledem k tomu, že i přes opakované výzvy městského soudu ze dne 20. 2. 2009 (č. l. 8 spisu) a ze dne 15. 4. 2009 (č. l. 13 spisu) nebyl soudní poplatek zaplacen, městský soud řízení zastavil. Soudní poplatek byl dle záznamu o jeho složení zaplacen až posléze, a sice dne 18. 6. 2009, tj. po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení dne 11. 6. 2009 (viz doručenka založená na č. l. 18 spisu).

Následně bylo proto v záhlaví označeným usnesením městského soudu rozhodnuto tak, že z účtu městského soudu se stěžovateli vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč, který za žalobní návrh zaplatil. Jak vyplývá z odůvodnění

tohoto usnesení, městský soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou splněny podmínky § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, dle kterého: „*Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.*“

V daném případě byl totiž soudní poplatek zaplacen až poté, kdy výše citované usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci (viz výše), a proto zanikla poplatková povinnost žalobce a bylo rozhodnuto o vrácení tohoto poplatku. Vzhledem k tomu, že v tomto rozhodnutí bylo uvedeno poučení, že proti němu lze podat kasační stížnost, stěžovatel tuto stížnost podal.

Nejvyšší správní soud se v této souvislosti nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, především pak, zda je proti napadenému usnesení městského soudu ze dne 9. 7. 2009 kasační stížnost přípustná.

Rozhodování o soudních poplatcích by bezesporu svojí podstatou náleželo do výkonu státní správy. Zřejmě však z praktických důvodů, především se zřetelem na často úzkou souvislost s vlastním rozhodováním, svěřuje zákon o soudních poplatcích rozhodování o soudních poplatcích soudům (§ 3 tohoto zákona). Kasační stížností napadené usnesení městského soudu ze dne 9. 7. 2009 bylo vydáno jakožto součást řízení ve správním soudnictví a je tedy rozhodnutím ve správním soudnictví ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V tomto směru je nepodstatné, že rozhodnutí se opírá především o jiný zákon než s. ř. s.

Za této situace se Nejvyšší správní soud musel zabývat další právní otázkou, zda v daném případě není zákonem, konkrétně v § 104 s. ř. s., kasační stížnost prohlášena za nepřipustnou.

Jak vyplývá především z § 57 odst. 1 s. ř. s., mezi náklady řízení spadají i soudní poplatky. Rozhodnutí o soudních poplatcích, v daném případě rozhodnutí o vrácení soudního poplatku, je tedy rozhodnutím o nákladech řízení. Protože rozhodnutí městského soudu má pouze jeden výrok, jehož obsahem je vrácení poplatku, proti kterému směřuje kasační stížnost, je tato stížnost podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná; shodně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2007, č. j. 8 As 25/2006 - 144, dostupné na www.nsoud.cz., které bylo předmětem přezkumu i ze strany Ústavního soudu, jenž ve svém usnesení ze dne 23. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1182/07, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, potvrdil právní závěry zdejšího soudu s tím, že jsou zcela v souladu se zákonem a nespátřuje v nich zásah do práva na přístup k soudu.

V tomto ohledu je třeba současně poznamenat, že ani nesprávné poučení městského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu

ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36, publikované pod č. 737/2006 Sb. NSS a dostupné též na www.nssoud.cz.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jakožto nepřijatelnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s.].

K návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud sděluje, že o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť má za to, že při odmítnutí kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné; přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Co se týče návrhu stěžovatele na spojení věci vedené pod sp. zn. 9 As 62/2009 a nyní projednávané věci vedené pod sp. zn. 9 As 63/2009, odkazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. s tím, že v obou případech je sice předmětem sporu shodně otázka soudního poplatku, avšak v prvním případě se jedná o nezaplacení soudního poplatku (a z toho plynoucí důsledky v podobě zastavení řízení), zatímco v případě druhém jde o vrácení soudního poplatku (zaplaceného poté, co již bylo rozhodnuto o zastavení řízení). Z toho plyne také rozdílné odůvodnění rozhodnutí městského soudu v obou výše specifikovaných věcech, jež dle názoru Nejvyššího správního soudu nevykazují skutkové souvislosti vyžadující jejich spojení ke společnému projednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu